

Mertcan Demirel

- Őirler -

Yayın Tarihi:

17.07.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ağladığım Anlaşılmıyor

şimdi...

Tamda şimdi karşımdasın,
Ellerin bana inat saçlarını okşuyor,
Saçların beni tel tel aldatıyor.
Son sigaramı yakıyorum gözlerine,
Gözlerin sadece beni görmüyor.
Sigaram bitmeden taşıyorum bu şiire,
Ardımda kalanlar şakaklarından akıyor.
Yağmur yağıyor masama,
Ağladığım anlaşılmıyor...

Mertcan Demirel

Ah be Kardeşim

Ah be kardeşim!
Neydi o gözleri,
Gündüzümü çökertti başıma.
Hele kokusu,
Biraz küstüm çiçeği,
Birazda nilüfer gibi.
Ağlamam dedi,
Gözleri yanaklarına şiir yazarken.
Sildi yavaştan incecik parmaklarıyla,
Şiirler düştü avucuna.
Yıkıldı başı maziye,
Saçları yüzünü kapattı,
Gecemi çökertti başıma.
Ah be kardeşim!
Öyle bir dert ki,
Sadece düşman başına...

Mertcan Demirel

Alıştıım Halbuki

Hava soğuktu bugün üőümedim,
Kalında giyinmemiştim halbuki.
Cebimde iki kuruş para vardı,
Sakladım, simitte yemedim.
Yaşlı bir amcaya yer verdim,
Bayada yorulmuşum halbuki.
Bugün çok daha fazla sigara içtim,
Beklerken gelmeyen otobüsü.
Derdimde belliydi,
Alıştıım halbuki...

Mertcan Demirel

Bırak Şair Gibi Öleyim

Birgün sevgilim...
Birgün, kör bir kurşun delerse bedenimi,
Akarsa kanım tenimden oluk oluk,
Bırak boyansın kaldırımlar kızıla.
İhtiyacı olursa kana bu bedenin,
Alma insan oğlundan bir damla kan.
Şiirler ver damarlarıma,
Yalanları dolanları olmaz onların,
Bırak dolansın damarlarımda kelimeler.
Şair gibi yaşayamadım madem,
Madem, sevemedim yazın yağın yağmuru,
Sahiplenemedim göçden gelen kuşu,
Bırak şair gibi öleyim şu kaldırımda.
Unutma sevgilim,
İnsan bir doğarken masum olurmuş,
Birde ölürken...

Mertcan Demirel

Bilyelerim

Bu gün, ocukluğum kokar sokağım,
Bir köşede eriterek dondurma yerim,
Diğer köşede hep aldırđđım bilyelerim.
Safmıyđım bilmem ama,
Aşkı ışıklı ayakkabıma benzetirdim.
Yansın diye koşturur,
Toprağı delercesine zıplardım.
Biraz deli doluydum,
Lakin sevmesini iyi bilirdim.
Şimdi iyi bak şu sokağa,
Hala geri gelmemiş bilyelerim.
Ayağımda eskimiş kunduralar,
Elimde iki kuruş para,
Ekmek derdindeyim.

Mertcan Demirel

Birkaç Kadeh Rakı

Bol yıldızlı bir gecede,
Masada bir kaç kadeh rakıya,
Anlattık derdimizi.
Ama sormadık ona derdini,
Acaba o istermiydi suya karışmayı,
Severmiydi acaba parlak beyaz rengi.
Doldurdukta doldurduk,
Anlattıkta anlattık.
Ne onun rengi karardı dertlerimizle,
Nede biz parlak beyaz rüyalara daldık,
O derdimizi yuttu,
Bizde parlak beyazını...

Mertcan Demirel

Birşeyler Eksik

Öyle bir mahlûklarız ki.
Şu cihanda eşi benzerimiz,
Az bişey eşdeğerimiz yok.
Lakin...
Nede yaşıyoruz be dostum.
Kimimiz servetiyle yaşıyor,
Kimi eve götürdüğü tozlu ekmekle.
Kimimiz gururuyla yaşıyor,
Kimi en virane amellerle.
Eksikler var dostum,
Eksikler...
Yaşadığını zannederek yaşayan bu insanlarda,
Birşeyler eksik.
Sanki yaşamak gibi...

Mertcan Demirel

Çok Zaman Geçti

Çok zaman geçti.
Sana ilk yazdığım şiirden sonra,
Emanetinmiş gibi hala sana yazıyorum.
İlk şiirimden bu yana çok zaman geçti.

Sen belki artık yağmurları çok sevdiğin,
Belkide eline kondu,
Bir bahar sabahı karahindiba poleni.
O şiirimden bu yana çok zaman geçti.

Sen belkide başkasına yar oluyorsun,
Beni her gece bununla boğuyorsun,
Geçmişini uykularıma düğümlüyorsun,
Sen gittiğinden bu yana çok zaman geçti.

Ben toprak olmayı beklerken,
Sen belkide mutluluktan ağlıyorsun.
Ama bilmiyorsun...
Ben bu dünyadan göçeli çok zaman geçti...

Mertcan Demirel

Dur Bakalım Çocuk

Büyüdükçe küçülen dünyamda,
Çiçeklerimin üstüne basıyorlar.
Koşturacak bir sürü bahçeden,
Benim arka bahçemi seçiyorlar.

Dur bakalım çocuk,
Artık ezme kârdelenlerimi,
Can suyunu gözlerimden akıttım.

Dinle bakalım çocuk,
Artık girme arka bahçeme,
Ben kapısını onun sözüyle kapattım.

Mertcan Demirel

Esmem Kadın

Rüzgar asılı kalmış,
Caminin sivri minaresinde.
Acımı çeker, eğlenirmi belli değil,
Lakin intikam ister gibi nefesi.
Kim bilir, belki yarın İodosta yazarız,
Yarım kalmış bir şiirin devamını...

II

...Rüzgar aldı intikamını,
Yağmurlar olmuş yaveri.
Esmem bir kadın güvendi gökyüzüne,
Çıktı İstanbulun baharına.
Paçaları ıslandı,
Ruhu yaralıydı.
Derin derin baktı gök kubbeye,
Gözleri gece gibiydi,
Ama saklamaktaydı gündüzleri.
Rüzgar utandı ılık esti,
Öptü kadının yanaklarından,
Güneş eşlik etti, vuruldu gecesine.
O rüzgara kızgın,
Rüzgar İstanbula.
Ah esmer kadın!
Sen rüzgarları sevdiğin zaman,
İstanbulun gözyaşı dınecek.
Lakin...
Paçaların hala ıslak,
Ruhunda hala yaralı.

Mertcan Demirel

Fani Dünya Kardeşim

Kim kazanmış ki zaten.
Fani dünya kardeşim, kim kazanmış.
Biryerden alıp biryerden veren bu hayat,
Kime içirmiş zafer şarabını.
Sarhoş oluyorsun durma.
Kazanamadık madem,
Kaybedişimize içelim.
Rakıyı masaya her vurduğumuzda,
Masada olmayan zafere selam çakalım.
Ayılıyorsun kardeşim ayılma,
Kaybetmenin verdiği sarhoşluktan uyanıyorsun.
Artık biliyorsun alın yazını,
Değişmeyecek kaderin aklında kalsın,
Sen rakıyı sadece masaya vuracaksın.
Kızıyorsun bu hayata, kızma,
Senin olan tek şey bu hayatın.
Kaybetmekten sıkıldıysan kardeşim,
Kazanmanında kaybetmek olduğunu düşün,
Sanıyorsan ikinci seçenek kazanmak,
Yanılıyorsun kardeşim...
Sen ikinci seçeneği kazandığında,
İlkini kaybediyorsun...
Uyan kardeşim, uyan,
Yine sarhoş oluyorsun...

Mertcan Demirel

Gelin Olmuş Gidiyorsun

Gelin olmuş giderken sen,
Hava hafiften yağmurlu ve kasvetliydi.
Kaybetmeyi yenilmek sanarken ben,
Sen gelin olmuş gidiyordun...

Kaybetmek yenilmek değilmiş,
Yenilmek geri dönüşün olmamasıymış.
Kaybederken biz insanlar,
Sığınırımız belkilere.

Gelin olmuş girerken sen,
Belkilerimi kaybettim.
Hava hafiften yağmurlu ve kasvetliyken,
Ben sana yenildim...

Mertcan Demirel

Gözyaşındım

Senin gözyaşındım,
Hayatım göz kırpmam kadar kısaydı.
Üzüldeğinde akar yanaklarını okşadım,
Yada düşürürdün beni toprağa.
Mutlu olduğunda dudaklarını ıslatırdım,
Yada tükürürdün beni toprağa.
Sen miydin gerçek olan?
Yoksa beni her zaman kabul eden toprak mı?
Düşürdün beni bu gece toprağa,
Ama acımıyor canım,
Göz kırpmak kadar kısaydım,
Hepsi bu.

Mertcan Demirel

Güneşe Uzanan Merdivenler

Güneşe uzanan merdivenler,
Aşık bir çocuk başında bekler.
Gitme çocuk ona, öleceksin,
Kimi bu kadar sevdiğinde biteceksin.

Kanıyorsa durur elbet yaraların,
Yürüme artık yırtılmış ayakkabıların.
Başı tütmüşse içindeki dağların,
Olgunlaşmıştır mazideki bağların.

Aşkî rüyasında görse kaçardı,
O uyanıkken mi gururunu sattı?
Ayağını son basamağa attı,
Ruhu sevdiği anılarında kaldı.

Hangi ellerde şimdi o çok sevdiğin eşin?
Sözleri, çocuğu eritmekteydi güneşin.
Gitme çocuk ona, öleceksin,
Kimi bu kadar sevdiğinde biteceksin.

Mertcan Demirel

Halil İbrahim Sofrası

Kaybederken insanlar sevdiğini,
Ağaç kabuğuna saklanıyordum.
İnsanları seyrederken açıyordu hayat,
Göz pınarlarımın kapağını.

Bizler oturduğumuzda Halil İbrahim sofrasına,
Onlar, önümüzdeki ekmeğe meylediyordu.
Durmuyordu gençliğim,
Sonuma doğru büyüyordum,
Bu hazin dünyada,
Ölüyordum...

Ben verdiğim kadarını çekerim sineme,
Lakin verdiğimden fazlasını çaldı insanlar.
Yaşıyorsam, arıyorumdur hala,
Benliğimden arta kalanları.
Topladığımda bütün gençliğimi maziden,
Ardımda bir tek şiirlerim kalacak.
Yaşadıklarımı boynuma zincir,
Yaşayamadıklarımı kulağıma küpe yapacağım.

Ama yarın çok geç olacak,
Biri daha veda edecek dünyaya ,
Arkasında bırakacak,
İnsanlığından arta kalanları.
Hepimiz kaybedeceğiz,
Lakin tek kazanan toprak olacak...

Mertcan Demirel

İstanbul Gecesi

Seni düşündüğüm bir istanbul gecesi,
Sahilde dinlerken denizi ve istanbulu,
Deniz istanbula kızgın, vurur kıyıya,
İstanbula denizine küskün,
Ben dertli, şehrimse üzgün.
Dinledim istanbulumu,
Biricik sevdası deniz,
Şehrime sinmiş kokusu.
İsterki denizin rengi hep mavi kalsın,
Göğün rengi işlesin derinlerine,
Gecenin karanlığını boyasın gündüze.
İstanbulu dinlerken paçalarımı ıslatan bir dalga,
Deniz kızgın ve hırçın,
Hayal etmekten yorulmuş yüreği,
Yorulmuş insanların boş gürültüsünden .
O istemezmi geceyi gündüze boyamayı,
Ama hayallerini almışlar elinden,
Uzaktan gelen bir rüzgar çalmış ruhunu,
Rengi siyah, kokusu sonbahar.
Dertli olduğumu sandığım bu gece,
İki damla daha süzülür gözümde,
Birisi istanbulumun gecesine karışır,
Birisi sevdalısı denize akar gider.
Söyle sevdiğim kadın,
Neden yorduk gürültümüzle denizi,
Neden kırdık masum şehrimizi.
Dinlemeliydik belki biraz,
Orhan VELİ gibi şair ruhlu olup,
İstanbulu dinlemeliydik gözlerimiz kapalı...

Mertcan Demirel

Karahindibağ Poleni

Sormuyorsun hiç ne yaptığımı,
Ayakta beklerken şiir yazdım bugün.
Acelecî bir adam değilimdir aslında,
Bir buğday tanesi gibi beklerim zamanımı,
Ama bekleyemedim dört duvar evimi.
Umursarmısın bilmem ama,
Çokta özledim bu gün,
Burnumda tüttün bu soğuk havada.
Merak ettim neler yaptığını,
Hala seviyor musun acaba,
İnatla durmayan bahar yağmurlarını.
Yada bekliyor musun hala,
Havada uçan bir karahindiba poleninin,
Avuçlarına konmasını.
Gerçi sen ona hüfhüf derdin,
Nede gülerdim sen öyle diyince.
Meraklı bir adamda değilimdir aslında,
Dedim ya, burnumda tüttün bu soğuk havada...

Mertcan Demirel

Nerelerdeyim

Aşk eskimiş bir yalan,
Sevmekse tozlanmış.
Sen bende değilsin,
Ben kimbilir nerelerdeyim.

Dört duvar yalnızlığımda,
Özgürlüğü hayal ediyorum.
Unutmak çok uzaklarda,
Ben kimbilir nerelerdeyim.

Yoruldum nefessizim,
Uykularım kaçtı arıyorum.
Onlar seninle biliyorum,
Ben kimbilir nerelerdeyim.

Burda kiraz mevsiminde,
Orda karlarmı vardır dallarda.
Sen çok uzaktasın seziyorum,
Ben kimbilir nerelerdeyim.

Mertcan Demirel

Noktasına Kadar Vuruldum

Bir ayrılık gecesinde başladı kayboluŖum.
Sen, kazanmak zannetmiŖtin gitmeyi,
Oysa bir kaybediŖti her adımın,
Benimse kayboluŖumdu.
Arkanda değersiz birkaç dua,
Ve bir parça hüzünlü Ŗiir kaldı.

YanlıŖ açılan bir yelkenli gibiydim,
Boğuldum kendi içimde,
Yok ettim ruhumu o yelkenlide,
Kıyıda bekleyen seni görmek yerine,
Hayal ürüne deniz kızlarına kandım.

Çıkamadım cümlelerden bir türlü,
Örda buldum eksik olan parçayı,
Noktasına kadar vuruldum,
Virgüllerde ise bir parça hüzündüm...

Mertcan Demirel

Rüyaların

Gökyüzü yakın bu gece odama,
Bizim yıldızımız pencereden göz kırpmıyor.
Ben bu şiiri sana yazarken,
Onlar dışarıda dans ediyor.
Odam hafiften karanlıkken,
Sen daha yeni uykuya dalmıştın.
Ben kalemim elimde,
Rüyalarına şiir yazıyordum.
Şiirime çizdiğim rüyalarda,
Gökkuşakları korurdu şehirleri.
Biz o şehirim sokaklarında,
Birbirini aydınlatan iki sokak lambası.
Aşıklar geçerdi altımızdan,
Şiirler kazırdık tenlerine,
Gölgelerde buluşurduk,
Sabah güneş ensemizdeyken.
Şiirime çizdiğim rüyalarda,
Sen bir yasemin çiçeği,
Ben yanında koca bir söğüt.
Dallarım sana sarkmış, gözlerim toprağa.
Bahar terk edince bu şiiri,
Sonbahar gelirdi, dökerdik yaprakları.
Gözyaşlarımızla beslerdik,
Ardımızdan gelecek umut filizlerini.
Şiirime çizdiğim rüyalarda,
Sadece senin rüyaların vardı.
Benim rüyalarım bu şiiri yazarken,
Yıldızlarla dışarıda dans ediyordu...

Mertcan Demirel

Sabah Beşi Geçiyordu

Saat sabah beşi geçiyordu.
Bir elimde kahve,
Parmaklarımda sigara,
Seni düşünüyordum.
Aklıma düştüğünde,
Saat beşi geçiyordu.

Güneş usulca uzatmıştı ışığını ufuktan,
Gözlerim kan ağlamaktayken,
Ve sen rüyanda çiçekleri koklarken,
Saat beşi geçiyordu.

Neyseki görmüyordun,
Uykusuzluktan çökmüş yüzümü.
Yüzüm yerlerde dolaşırken,
Saat beşi geçiyordu.

Bu güne doğarken ruhum,
Yarısı ayakta nöbette,
Diğer yarısı rüyasında seni görmekte.
Bütün bunları hissederken ben,
Saat beşi geçiyordu...

Mertcan Demirel

Söğüt Ağacı

Güneş yakıyor tenimi,
Bu senede kavruluyorum.
Tadım değişiyor,
Acılaşıyorum.

Ben miyim ordaki?
Söğüt ağacının gölgesinde,
Bu dünyaya paydos eden ben miyim?
Ben miyim ordaki?
Beyaz rakının en içinde,
O acıdan kıvranan adam ben miyim?

Bensem eğer o adam,
Nede düşmüşüm en dibe.
İzlerim kaybolmuş dünyadan,
Yavaş yavaş siliniyorum...

Mertcan Demirel

Titiriyor Bacakların

Titiriyor bacakların,
Omuzlarında hayatın.
Bir devrilsen yutacak toprak,
Sanki kahkaha atarak.

Yorulmuyorsun aslında,
Usanıyorsun sanki,
Hayallerini bir kenara bırakıp,
Sadece sarhoş olmak istiyorsun.
Yaşamanın sebebini kaybediyorsun ama,
Sen, yaşamayıda böyle öğreniyorsun.

Ölmek istemiyorsun aslında,
Kaçmak istiyorsun sanki.
Geride bir çift kol bırakıp,
Yükünü denize atmak istiyorsun.
Kurtuluşu bu sanıyorsun ama,
Kurtuluşunuda sen yok ediyorsun.

Ve yine hissediyorsun...
Titiriyor bacakların,
Omuzlarında hayatın.
Bir devrilsen yutacak toprak,
Sanki kahkaha atarak...

Mertcan Demirel

Umudun

Hayal kuruyorsun çocuk,
Umutlarının beşğini sallıyorsun.
Sen ona gülüyorsun ama,
Ağlıyor hayallerin sen üzülyyorsun.

Elleri üşüyormuş küçüğün,
Avuçlarına alıp seviyorsun.
Çok sevdiğin o umudu,
Şen ellerinle büyütüyorsun.

Sonra...

Uyuyorsun,
Bir sabah yalnız uyanıyorsun.
O büyüttüğün umudun uçmuş avucundan,
Sen hala o umudu seviyorsun.

Mertcan Demirel

Uyandım

Uyandım birden,
Rüyanın sen olan yerinden.
Gözlerimi yumdum ama dönemedim,
Ben, seni neden doğru sevemedim?

Mertcan Demirel

Yalnız Ölüyordu İnsan Oğlu

Serin sularda yüzerken çaresizlik,
Bizler yalnızlığımızda boğuluyorduk.
Balıklar özgürdü belki,
Ama biz nefes bile alamıyorduk.
Çıkmaza girmişti gün doğumu,
Ne doğabiliyordu,
Nede yerinde duruyordu.
Arafta kalmış şu dünya,
Sevmek yada sevilmek arasında.
İkisinide yapamadı insan oğlu,
Çekildiler birer birer,
Dipsiz tuzlu yalnızlık denizine.
Gözlerimiz yanıyordu,
Nefes alamıyorduk,
Çaresizliği gördük.
Biraz debelendik,
Yardım aradık,
Yalnızlığı gördük.
Son buldu elbet bu acı,
Son çarpınışını verirken,
Yalnız ölüyordu insan oğlu...

Mertcan Demirel